

บทนำ

โอมวามก้านหัก

ปลายยามจื่อ¹ สวรรค์เหนือแว่นแคว้นคล้ามีตุดจรรหมีก โคมทอง
หลุปรัดมีอ่อนเบา ปวงตาราล้วนเร้นซ่อน เบื้องบนหนาครึ้มด้วยมวลเมฆาที่
กำลังก่อทัพ หากผู้ใดหาญแหงนหน้ามองยามนี้ เกรงขวัญของเขาคงลี้หาย
ประหนึ่งผจญโทสะอวีห้วงตาตี²

หลากสรรพสำเนียงสงบ ยามกระแสนมโหมกระแทกสิ่งปลูกสร้าง ก่อ
ให้เกิดเสียงปึงปึงอิงอลไปทั่วเมืองหลวง คล้ายกองทัพอันธพาลรังแกคน แต่
เท่านั้นหาได้เพียงพอ เมื่อพวกมันหนุนนำละอองดินลอยฟุ้งเทียมยอดไต้ซาน
จะเป็นมนุษย์สุดประเสริฐหรือเดรัจฉาน หากอาศัยในใต้หล้าเดียวกัน ล้วน
ประจักษ์ชุมพลอันยิ่งใหญ่ที่สำแดงเดชอย่างเท่าเทียม

นายทหารบาลผู้เฝ้าประตูท้ายวังยกมือขยี้ตา หลังเสด็จนิพลิตลบสร้าง
ความระคายเคืองแก่เขา รอบบริเวณที่ปฏิบัติหน้าที่ค่อนข้างวังเวง ผู้คน
มากมายมัวหลงใหลแสงทองอร่ามของพระราชวัง ทว่าจะมีสักกี่คนที่ล่วงรู้

¹ เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 23.00 น. - 00.59 น. ว่า ยามจื่อ

² อวีห้วงตาตี เป็นประมุขของเทพผู้ครองสวรรค์ สำเนียงแต่จิวคือ 'เง็กเซียนฮ่องเต้'

รูปเงาสถานที่สูงส่งเช่นพลทหารชั้นต่ำอย่างเขา

ลากยศสรรเสริญแบ่งบานละม้ายบุปผชาติ แล้วก็รว้งรอยสู่รุสดีดินเป็น
สังสารวัฏ เบื้องหลังประตูบานนี้คืออาณาเขตรวมผู้พานพบสังขรณ์ดังกล่าว
มีทั้งควรแก่เวลาและก่อนเวลาอันควร เขาถอนหายใจยามหยาดน้ำค้างดีลี้ลี้
พริ้งพรุกระทบเกราะนอก

ก็ชีวิตแล้วที่ต้องกลายเป็นเลือดเนื้อหล่อเลี้ยงราชบัลลังก์ และอีกก็
ชีวิตที่ถูกไต่ส่งให้มาหมักหมม ณ ตำหนักท้ายวัง สถานที่ที่บางผู้จากไปโดย
ปริศนา บางผู้ก็เหี่ยวเฉาตราบจนลมหายใจสุดท้าย หากเงี้ยวหุฟง มิจำเป็นต้อง
พึงพาวรยุทธ์ใดๆ ในสำเนียงพัดอู่ของสายลม แผงกระแสครวญคร่ำชวน
ปริเวทนาของเหล่าภูตผีที่ปรารถนาความยุติธรรม

ด้วยชินชาในหน้าที่ ทหารฉกรรจ์จึงเพิกเฉยต่อฟ้าฝน แม้แรงพิโรธดัง
ประสานครืนครืน อสนีบาตแลบแปลบปลาบประดุจกิริยาทะยานเหินของ
หวงหลง³ ที่ปรากฏครั้งแล้วครั้งเล่าบนทะเลเมฆคล้ำ

“โอ้ย...”

ผ้าผืนเก่าโดนบิตข้าซาจจนเปื่อยยุ่ยหลังใช้ซับหยาดเหงื่อที่ผุดทะลัก
นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนละม้ายอำพันจ้องเพดานเรือนที่ทูลุ่โตรม ความเจ็บปวด
บีบคั้นกายจนสิ้นเทา เช่นเดียวกับเปลวเทียนในตะเกียงครอบ

“โอ้ย... โอ้ย...”

ฝ่ามือซีดขาวขมขำผ้าปูที่นอน ก่อนจะบิตเกลียวสลับกับถอนขึ้น
เส้นผมดกหนากระจะฉายระเรียวหน้าชูบตอบ ที่บัดนั้นนางสละสิ้นแล้วซึ่งเคঁา
โฉมสะคราญผู้เคยเป็นที่โปรดปรานของเอกบุรุษแดนหงหยวน⁴

³ หวงหลง แปลว่า มังกรทอง

⁴ ที่ราบภาคกลางของประเทศจีน เป็นแหล่งอารยธรรมโบราณ ภาษาจีนแต่จิวเรียกว่า
'ตงจ้วน'

“อ้า... ข้าทนไม่ไหวแล้ว!”

นางขบเม้มกลีบปากที่กำลังสั่นไหว ทำให้ผิวแห้งหลุดลอกเป็นขุย
เหตุใด!... วาสนาจึงพาให้นางตกต่ำเพียงนี้ มีไซ้เซาที่มีใจเอ็นดูหรือ
ขณะแนบเนาได้อ่อนหวานชวนหลงใหล ดังนั้น...

เหตุใด!... ความรักจึงจืดจางรวดเร็วนัก!

สิ้นประโยชน์คาวงาม เสี่ยงหัวเราะก็สะท้อนก้องอย่างเหี้ยมดหาม

อ่อนหวาน... หลงใหล... มีใจเอ็นดูหรือ... รักหรือ!

คงเป็นนางที่หลงละเลิง บังอาจไปหยั่งน้ำพระทัยผู้เป็นสามี จึงต้องทนต์
สาปส่งนี้อยู่ใช้หรือไม่!

หญิงสาวเหม่อลอยมองชื่อคานเก่าคร่ำ หยากไยไหวพะเยิบตามแรงพายุ
คล้ายเงามัจจุราช คลื่นรวดร้าวที่รุ่มเร้าก็ซัดสาดนางให้เข้าใกล้ความตายไปทุกที
“ไม่ได้เพคะ! เหนียงเหนียง⁵ จะยอมแพ้ตอนนี้ไม่ได้เพคะ!”

นางกะพริบตาก่อนหันมาสนใจใบหน้าของคณิสสิทที่เฝ้าเฝ้าไปด้วย
น้ำตา ริมฝีปากแห้งซีดขยับขานแผ่วเบา “อาวัน...”

มีเพียงสาวน้อยชาวเผ่าที่จงรักภักดีต่อนางด้วยชีวิต และยอมมาอาศัย
ในสถานที่อ้อมงมคลด้วยกัน เจ็บปวดนักที่พวกนางจากทุ่งหญ้ากว้างไกลเพื่อไล่
ตามไขว่คว้าภาพลวงตาที่เรียกว่า ‘รัก’

“ข้า... ข้าผิดต่อเจ้าแล้ว... อภัยให้ด้วยอาวัน...”

โฉมเยาว์คล้ายมือจากผ้าปูเตียงมาคว่ำแขนสาวใช้ผู้เป็นเพื่อนเล่น เพื่อน
คิด และเพื่อนตาย

“ไม่ได้เพคะ! หม่อมฉันไม่ยอมรับ เหนียงเหนียงต้องสู้! เหนียงเหนียง
ต้องสู้เพคะ เพราะ... ฮือๆ เพราะข้า... ข้าจะไม่อภัยให้ท่าน! เสี่ยวซือ!”

ถึงคราวอยากลวงเกิน จะเป็นโทษสถานเบาหรือหนัก กระทั่งความตาย
ยังยั้งชีวันผู้รู้ใจนายที่สุดไม่ได้

⁵ เหนียงเหนียง คือ พระชายาหรือพระแม่เจ้า

“ฮี! อารัน... เจ้าคนโง่ม...”

สตรีบนเตียงยกมมปากยิ้ม ด้วยคนโง่มที่หลุดปากตำหนิไปหาไข่มว
ไม่ นางก็อยากต่อสู้... อยากกลับคืนวังวนอำนาจที่เคยแวดล้อม แต่ด้วย
สภาพนี้นะหรือ ไม่ต่างจากผ้าชีวรีที่ฝูงคนเหยียบย่ำ... มันช่างตั้งผ่นเพื่อเจอ!

เพียงรักษาศรัรร์มังกรที่เปี่ยมด้วยพละนาภาพ นางก็เหน็ดเหนื่อยแสน
สาหัสแล้ว!

เขาผู้เป็นสวามีได้พรากหัวใจนางจากอก อา... บัดนี้บุตรในอุทรก็กำลัง
พรากชีวิตนางไปจากร่าง นี่หรือเส้นทางสวรรค์ลิขิตแกธิดาผู้สืบเชื้อสายตำโม-
เหยียนซานหยู⁶

“เบ่งเจ้าคะ! เลี้ยวซ้ายเบ่ง!”

หญิงสาวกัดฟันทำตามคำสั่งแม่กำลังวังชาจะถดถอยลง แต่ธรรมเนียม
ปลูกฝังจากเผ่ากลับผลักดันให้จิตวิญญาณนักสู้ฮึกเหิม

“โอ้! เบ่งอีกเจ้าคะ ไกล... ไกลแล้ว! อารันกำลังจะได้เห็นพระเศียร...”

ไม่ว่าสาวใช้คู่ยากพร่ำปลูกปลอบอย่างไร ที่นางยังฝืนทนอยู่ได้ เป็น
เพราะสัญญาตณณมารดาที่พร้อมให้กำเนิดทารกเท่านั้น ร่างแบบบางอดทน
ต่อความเจ็บปวดที่มุ่มมันลึกขย้า เพื่อเปิดโชคชะตาแด่อีกหนึ่งชีวิตในครรรร์

“โอ้ย!... อ้า...”

ชีรันดวงตาลูกกวาว ประกายตื่นเต้นฉาบแทรกในเงาหน้าตา เด็กสาว
ยื่นมือมาประคองทารกน้อยก่อนจะช่วยนำเขาออกสู่โลกภายนอก

“โอ้! เลี้ยวซ้าย... หวังจื้อ⁷ เจ้าคะ เป็นหวังจื้อ!”

นางประกาศลั่นด้วยความดีใจ มือไม้ที่โอบอุ้มสันเทาและแก๊ง เหงื่อที่
หลังไหลไม่ทันซับเช็ด คราบโลหิตกับน้ำคร่ำยังเปรอะเลอะ สาวน้อยก็ตกตะลึง
เมื่อเห็นอีกศิระกำลังขยับตามมา

⁶ ตำโมเหยียนซานหยู เป็นตำแหน่งประมุขเผ่าฮวานหนูหรือซงหนู สกุลตำ ชื่อโมเหยียน

⁷ หวังจื้อ เป็นคำที่ใช้เรียกกองศัขยตั้งแต่เพ็งประสูติ

นายอินดีอะไรเช่นนี้... สองมังกรในหนึ่งครรรค์!

“หวังจื่อสองพระองค์! เลี้ยวซ้าย! ท่านตลอดหวังจื่อสองพระองค์เจ้าค่ะ!”

มารดาที่เหนื่อยอ่อนควรได้ยินเสียงแรกกำเนิดซึ่งเป็นประหนึ่งรางวัล แต่สายฟ้ากลับฟาดเปรี้ยงลงตรงกลางอุทยานหลวง บังเกิดเสียงสนั่นก้อง ช่มก่ลื่นเสียงทารกที่แหกปากร้อง

เปรี้ยง!

“อุ๊ว! อุ๊ว!”

เหตุไฉนคำคินที่ท้าวปฐพียอมแซ่ซ้องสรรเสริญ ประมุขเทพบดีผู้ปกครองสามโลก สิบทิศ สี่กำเนิด และหกมรรคา กลับประทานสุรกัมปนาท ดังบังเกิดอาเพศกัน

เปรี้ยง!

หรือจะเป็นวิธีกราดเกรี้ยวเพื่ออำพราง...

เปรี้ยง! เปรี้ยง! เปรี้ยง!

หนึ่ง

สองชาติหนึ่งร่าง

เสียงปะปนระหว่างทหารทำให้กับสตรีนางหนึ่งคร่ำครวญ ทำให้เปลือก
ตาของร่างที่นอนเย็นเฉียบบนแท่นมีความกระด้าง ลำเนียงรบกวนที่เพิ่มระดับ
ขึ้นเริ่มจุดถึงความทรงจำสุดท้ายในหนึ่งชาติภพ...

ข่าวชนสลดสังเวชเกี่ยวกับทารกถูกทอดทิ้ง หายแปลกใหม่สำหรับผกา
ที่เติบโตจากบ้านเด็กกำพร้า ตั้งแต่จำความได้ นามสกุล 'รีนรจนา' ก็เป็น
เจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งให้ เด็กหญิงเคยเฝ้าคอยว่า ในหมู่คนที่เดินผ่านนอกรั้ว
กำแพงจะมีใครก้าวมาแนะนำตัวว่าเป็นพ่อหรือแม่ แล้วขอรับเธอกลับคืนสู่
ครอบครัว

ความหวังเป็นดั่งฝันสูงสุดที่มอบกำลังใจแก่เด็กหญิงผิวคล้ำ ผมหยิก
คล้ายหมูหย็อง มาตลอดหลายปี เธอจึงอดทนต่อการกลั่นแกล้งจากเด็ก
คนอื่น

ชีวิตในสถานดูแลแต่ละช่วงอายุของรัฐไม่เลวร้ายเกินไป ผกาได้รับการ
การศึกษา มีที่ซุกหัวนอน และท้องก็อึดทุกมือ เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่เปี่ยมด้วย
จิตอาสาคอยเยียวยาสภาพบอบช้ำของเยาวชนที่โดนผู้ให้กำเนิดลอยแพ แต่
ส่วนน้อยที่ปล่อยปละละเลย มันเป็นเรื่องยากที่องค์กรขนาดใหญ่จะดูแลได้

ทั่วถึง

เด็กหลายคนมีบุญพาส่งเป็นบุตรบุญธรรมในครอบครัวใหม่ แต่ผกกลับอาศัยความดูแลของรัฐกระทั่งออกไปเริ่มต้นชีวิตตัวเอง ฟองสบู่ในอากาศแตกสลายอย่างไร ช่วงเวลาวัยเยาว์ของเธอก็สิ้นสุดด้วยวิธีเดียวกัน

หญิงสาววัยยี่สิบห้า รูปร่างอวบท้วม หน้าตาราบเรียบไร้จุดเด่น ผกดำเนินหนียกขอดเกาะศีรษะ ผิวที่คล้ำแต่เล็กโตมาก็เข้มขำคงเดิม เสียงล่อเลียน 'ยายอ้วนดำ... ยายอ้วนดำมาแล้ว!' พร้อมกิริยากระโดดโลดเต้นดูหมิ่นต่อหน้าหายไป แต่มันย้ายมาปรากฏในแวตบางคู่ที่ประสานสบ

ผกเลิกให้น้ำหนักคำเหล่านี้ในใจมาหลายปีแล้ว ไม่อย่างนั้นคงเรียนจบระดับปริญญาตรีพร้อมกับทำงานพิเศษไม่สำเร็จ แม้รูปร่างภายนอกจะหาจุดเจริญตาไม่พบ แต่เธอกลับมีพรสวรรค์ติดตัวมาแต่กำเนิดที่บางครั้งก็เป็นภาระ เนื่องจากเธอสัมผัสสภาพคู่ขนานหรือมิติลึกลับได้ หากสาธยายให้ใครฟัง พวกเขาต้องคิดว่าเธอเสียสติแน่แล้ว ประสบการณ์หนึ่งเดียวที่มากพอที่เธอจะเลือกปิดปาก จึงยังเป็นยายอ้วนดำธรรมดาๆ ที่ไร้คำว่า 'ซีโกทก' ต่อท้าย

สัมผัสพิเศษนำมาซึ่งอาชีพเสริมที่ช่วยเหลือหรือบางครั้งก็ทำให้ตกที่นั่งลำบาก เพราะบรรดาชาวภพไร้ร่างคือแหล่งข่าวและความรู้ชั้นดี ผกเลยศึกษาศาสตร์ทำนายทุกรูปแบบเป็นงานอดิเรก เธอเอาไว้ใช้สื่อความปรารถนาจากอีกโลกหนึ่งแก่ผู้เกี่ยวข้อง

พังคล้ายถ้าสถาปนาตัวเป็นเจ้าแม่ แล้วเปิดตำหนักที่เต็มไปด้วยสานุศิษย์ผู้เลื่อมใส ผกน่าจะโด่งดัง รวมถึงห่างไกลความลำบากที่ดิ้นรนหาเลี้ยงตัว แต่มีแสงก็ต้องมีเงา สิ่งใดในโลกได้มาโดยเปล่า... เคยมีด้วยหรือ!

พลังศรัทธาเปรียบประดุจคำสาป ให้ไปตามซดใช้ผลกระทบที่ติดตามกระทั่งวิญญาณที่สละร่างแล้ว เธอรับไม่ไหวหรอก ผกจึงปฏิบัติตัวคล้ายคนธรรมดาสามัญ ถ่วงดุลความตั้งใจกับความโลภที่ชอบทำดีเบตกันเรื่อย

หญิงสาวอาจหาเงินทองง่ายกว่าคนทั่วไป เนื่องด้วยโชค ลาภตกบ่ามา

เยี่ยมเยียนเสมือนมิตรมั่นคง แต่ก็ห่างไกลคำว่าร่ำรวยล้นฟ้า คล้ายเธอเป็นได้แค่ประตูทางผ่านของบรรดาสหาย

ผกาทำงานเป็นล่ามภาษาจีนในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง สวัสดิการดีพอควร มีคู่ทางเติบโตเป็นหัวหน้าในอีกสองสามปี พอถึงช่วงว่างสุดสัปดาห์ หญิงสาวก็สวมบทหมอบู๊ตซ์ปรึกษาปัญหาส่วนตัว บางคราวก็เดินทางไปพบลูกค้าถึงที่ อย่างวันนี้เธอโดนตามตัวมาดูตึกแถวสามคูหาให้เสียวันชัย ชายวัยกลางคนที่อยากขยายสาขาธุรกิจของเขา

หลังเสร็จงานและได้รับคำว่าจ้างแล้ว เธอก็ยืนรอรถประจำทางที่ป้ายเสียกับลูกน้องอยู่คอยทำสัญญาเข้ากับเจ้าของตึกต่อ หญิงสาวเหม่อลอยนิดหน่อย ระหว่างครุ่นคิดถึงสายตาจากชายไร่กายเนื้อผู้ผูกติดวิญญาณกับที่ดินผืนนั้น ก่อนจะไถ่ยืนเสียงกรีดร้องอะอะเป็นทอดๆ

ผกาเหลียวหาก่อนจะเบิกตากว้าง เสียงหวีดแหลมก่อดังในลำคอ ยามรถยนต์คันหนึ่งทะยานพุ่งข้ามเกาะกลางถนนมาหาเธอที่ยืนขาแข็งอยู่ พริบตาเดียวร่างของเธอก็ลอยหวิวไปด้านหลัง ตามมาด้วยความรู้สึกชาหน่วงทั้งตัว แผ่นหลังกดขีดติดกำแพง ผิวหน้าอ้งไอร้อนผ่าวของเครื่องยนต์

ท่ามกลางหมู่ชนที่มุงจ้อง สายตากับสติของเธอแยกแยะไม่ออกแล้วว่า...

พวกเขาคือคนหรือวิญญาณ!

“เสียชื่อ!”

“เสียชื่อ!”

หญิงสาวที่นอนตาลอยเปลี่ยนเป็นขยับกะพริบ ในความคิดสับสนอลหม่าน เธอเห็นใบหน้าหลากหลายล้อมวงอยู่ห่างๆ พวกเขาแต่งตัวประหลาดราวกับฉากละครจีนโบราณที่ยึดติดกระแสนั้น

“เสียชื่อ! ท่านได้สติแล้ว! อารันยินดียิ่งเจ้าค่ะ... ฮือๆ”

เสียงแหบเครือที่เก็บความตื่นกลัวไว้ไม่มิดทำให้ผกาถอยตามอง

เด็กสาวหน้าตามอมแมม จากนั้นก็รู้ว่าเสียงทากร้องไห้ไม่หยุดดังมาจาก
ห้องผ้าสองห้องในอ้อมแขนสาวน้อยคนนี้

ภาพติดตาสุดท้ายคือเธอถูกรถพุ่งมาชนและอัดตัวลอยไปติดกำแพง
หลังป้ายรถเมล์ แต่ที่นี่ไม่ใช่โรงพยาบาล ไม่มีกลิ่นยาฆ่าเชื้อ ยกเว้นกลิ่นอับชื้น
ที่ฉุนกึก!

พลองเคลื่อนไหว ผกาก็พบว่าเธอยังอ่อนล้ามาก ร่างกายช่วงล่างตั้งแต่
เอวลงไปเจ็บปนปวดชนิดที่อธิบายยาก แต่ประสาทสัมผัสการรับรู้มือและเท้าปกติ
ดี ต่างจากตอนถูกชนอัดกำแพงที่ไม่รู้สึกอะไรเลย หญิงสาวค่อยๆ ชูแขนขึ้น
ดู ก่อนจะชะงักค้างในท่ายืน

หา!

ทำไม... ทำไมแขนเธอเล็กและขาขนาดนี้ล่ะ!

ภายใต้แสงโตนลัมเหลืองกระจายคลุมห้อง แขนปริศนาข้างนั้นยัง
ผุดผ่องชัดเจน!

ผกาทิ้งแขนลงพลางขมวดคิ้ว ก่อนเหลืออกตาสำรวจสถานที่อย่าง
แตกตื่น แล้วก็พบว่าตัวเองนอนหงายอยู่บนเตียงที่ปูด้วยพูกแข็ง อากาศ
เยเยือกคอยแต่จะหาช่องว่างเสียดแทงผิว พอได้สัมผัสถึงข้อกระดูกส่วน
ต่างๆ ก็ไม่รอช้าที่จะทำให้เธอปวดร้าวเกินกล้าว และท่ามกลางกลิ่นอับชื้น
ของไม้เปียกน้ำ จมูกเริ่มแยกแยะกลิ่นคาวเลือดอย่างรุนแรงได้

พวกเขาย้ายตัวเธอมารักษาที่ไหน ทำไมไม่ใช่โรงพยาบาล!

เกิดอะไรขึ้นตอนที่เธอหมดสติ!

รถคันนั้นไม่ได้พุ่งชนเธอเหรอ!

ด้วยความแรงขนาดนั้น ถ้ายังรอดชีวิต อย่างน้อยก็ต้องพิการสิ!

ผกาขมวดคิ้วหนักขึ้น หรือเธอกำลังสับสนระหว่างความเป็นจริงกับนิมิต
ของวิญญาณที่มีพลังจิตแก่กล้า...

“เสี่ยวซือ! เอ่อ... เหนียงเหนียง! ทรงเป็นอย่างไบบ้างเพคะ ตรัสกับ
หม่อมฉันเถิด หม่อมฉันจะได้จัดพระโอสถถวาย”

ร่างบนเตียงเบนสายตามาทางสาวน้อย อยากถามว่าใครคือเสื้อชู๊ ใครคือเหียงเหียง แต่ปากกลับปิดผนึกราวกับถูกหนีบ เด็กสาวขยับตัวกระสับกระส่าย ท่าทางอยากจะเข้ามาปรนนิบัติใกล้ชิด เวทนาจึงรกกักตึงจ้องเธออย่างท่วงไย แต่ติดขัดทารกสองคนที่แหกปากแข่งกับฟ้าฝน

อะไรนะ... ฟ้าผ่ากับฝนตก!

ตอนนั้นที่ป้ายรถเมล์ฟ้าแจ่มแดดแจ่ม... มันเลยวันนั้นมาทีวันแล้ว!

ผกาปวดศีรษะจี๊ด พยายามขบคิดเท่าไรก็ไร้คำตอบ และเธอยังอ่อนเพลียเกินไป แค่ขยับคิ้วกลอกลูกตาก็เหนื่อยเกือบขาดใจ ช่วงล่างดันเจ็บเป็นบ้าอีก เหมือนมีแมลงกริดสตรระหว่างขา หา...

อะไรนะ!

ตรงหว่างขากับเด็กทารกอีกสองคน!

นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนเหลือกถลนในพริบตา ก่อนหญิงสาวจะสูดลมหายใจลึก รวบรวมสติให้หนึ่งที่สุด ขณะเดียวกันก็กลืนน้ำลายผิดเผื่อน เธอค่อยๆ จ้องไปทางปลายเท้า แต่ไม่เห็นอะไรนอกจากผ้าห่มผืนเก่าที่มีลายพร้อยด้วยรอยปะชุน ไม่ทันหาข้อสรุปกับสภาพที่เป็นอยู่ ผกาถึงจะลืงตาแข็งค้างเมื่อสาวน้อยยัดเยียดเด็กอ่อนในห่อผ้าให้เธออุ้มคนหนึ่ง

ทารกแรกคลอดร้องไห้จนหน้าย่นยับ ผิวแดงก่ำ แต่ชั่วขณะที่สัมผัสเธอ พวกเขาก็ยอมหยุดหลับหูหลับตาร้อง และจ้องตาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนประสานเสียงดังลั่นใหม่ ทำเอาผกาถึงกับหุ้้อ แก้วหูสะท้อนเสียงว๊ิงๆ

“เหียงเหียงเพคะ เสื้อหว่งจื่อน่าจะทรงหิวมาก ให้พี่รินช้วยนะเพคะ” สาวน้อยกล่าวพลางถือวิสาสะจัดทำทางแม่ลูก แล้วฉวยโอกาสที่นายสาวอ่อนแอไร้เรี่ยวแรง แหกอาภรณ์เนื้อหยาบที่ผกาสวม ความเย็นกรูเข้าล่อมและกระตุ้นยอดลีลมพุ่มเข้มจนหดรัด เมื่อทารกที่แหกปากโดนสะกิด เมื่อหน้าถูไถกับปลายถัน ก็พบนทางสนองกระเพาะอาหารน้อยๆ

ผกาสมองมีนชากระทั้งลืมลังการ ได้แต่จ้องการกระทำของเด็กอ่อนอย่างแตกตื่น ลััญชาตญาณทารกทำให้เขาดูตื้นน่านมอย่างหนักหน่วง กำป็น

เล็กๆ กดบนผิวอุ่นของมารดา ปากน้อยๆ จับจ้องยอดดอกอย่างแนบแน่น
 ความรู้สึกแรกที่พุ่งกระโจนมาคือเธอเจีบยอดดอกแปลบ แต่จับพลัน
 สายเลือดที่แปรเป็นน้ำนมรินไหล ความทรงจำของอีกชาติภพจึงเฉลยตัว...

สอง

พระชายาจากนอกด่าน

เนินเขาวังไกลสุดลูกหูลูกตาซ่อนเรือนระหว่างหุบลึก มีอ้อมแขนของ
เทือกเขาสูงทะยานทางโอบป้อม สายลมโชยอ่อนพาเกสรจากทุ่งดอกไม้ป่าวยริน
อาชาตัวกำยำโลดแล่นนำกลุ่มชายฉกรรจ์บนหลังม้าฝึก พวกเขาทรงตัวอย่าง
เป็นอิสระจากบังเหียนและอานรองนั่ง ลำขาแข็งแรงแนบกระชับสี่ข้างสัตว์ที่
เป็นพาหนะ สองมือขยำแผ่นคอที่สะบัดกระจายทำสายลม สีน้าทุกคน
ยิ้มแย้มผ่องใสเช่นเดียวกับผู้เฝ้าเดินรอบกระโจมหนังสัตว์ ชาวเผ่านอกด่าน
ไร้อารยะเช่นพวกเขาอาจเร่ร่อน ไม่มีดินแดนถือครองเป็นหลักแหล่ง แต่นี่
คือวิถีชีวิตจากบรรพชนที่พวกเขาภาคภูมิใจ

เสียงหัวเราะเริ่มจางหาย เมื่อตำโม่เหียนซานหยุดผู้สูญเสียภรรยา กับ
บุตรชายล้มป่วยลง ไม่ช้าท่านก็สละร่างติดตามลูกเมียที่เป็นมารดา กับน้องชาย
ของนางไป ทอดทิ้งเด็กสาวซึ่งฉายแววงามเลิศตั้งแต่เพชริด้าจากแดนสรวงไว้
เบื้องหลัง อำนาจปกครองเผ่าจึงตกทอดแก่เจ้าปาหนานผู้เป็นอา

ถึงปักชี่ไป๋⁸ ที่กักตุนเสบียงรับเหมันตฤดู ฝึทำอาชาติก็สิ้นสะเทือน
เลื่อนลั่นประหนึ่งรำกลองชัย พวกมันเหยียบทลายทุ่งหญ้าสงบสุขจนวอดวาย
เพลิงสงครามคราวนี้กลับลุกกลามสวนทาง เนื่องจากต้นกำเนิดคือหลังแนว

กำแพงของชาวฮั่น นักรบฉนวนร้งหลูว์ร่วงลงจากหลังสัตว์คู่ชีวิตตายแล้วรายเล่า
หายาดโลหิตสดทารากไม้ใบหญ้าให้แดงฉานดังทุ่งหงเหมยกุ้ย⁹ รวากับยังมี
ฉูดฉาดเพียงพอ ผืนดินจึงถูกบดขยี้เข้าภายใต้การยาตราทัพที่เกรียงไกรของ
แคว้นจิ้น

เพื่อปกป้องเชื้อสายชาวเผ่า ต้าปาหนานซานหยูส่งนางไปเป็นหนึ่งใน
บรรณการล้ำค่า และยังละทิ้งศักดิ์ศรีเดินทางมาขอสามีภักดีต่อจักรพรรดิ
จิ้นด้วยตัวเอง หน้าที่ที่มาพร้อมชาติกำเนิดบังคับสาวน้อยให้น้อมรับชะตากรรม
ถ้าการพลีรูปโฉมแลกเปลี่ยนชีวิตชาวเผ่าได้ นางจะยอมสละบ้านเกิดแล้วก้าว
เข้าสู่วังหลวงโอ้อ่าอันเพียบพร้อมด้วยหญิงงามนับพันชีวิต

แรกพบบุรุษผู้ทรงอำนาจแห่งจิงหยวน นางยอมกายถวายความ
เคารพตามราชประเพณี ก่อนได้รับอนุญาตให้ลุกขึ้น นางก้านลหวงผู้อบรม
ย៉านักหนาว่าห้ามจ้องพระพักตร์หวงซ่าง¹⁰ และหวงไฮ่ว¹¹ แต่ความอยากรู้
อยากเห็นพาให้อดไม่ได้ เด็กสาวจึงเผลอชำเลืองบัลลังก์มังกรทองอร่าม

พระอัจฉริยภาพด้านการศึกและการปกครองของเจ้าแคว้นลือลั่นไปทั่ว
แดนนอกด่าน เอกบุรุษแห่งจิ้นที่เพียงได้ยินพระสมัญญานาม ทุกผู้ก็หวาดผวา
ยำเกรง กลับกลายเป็นชายหนุ่มรูปงาม หาใช่บุรุษสูงวัยดังที่คาดคิดไม่ พระองค์
ประทับสง่าผ่าเผยเคียงข้างนางพญาหงส์แดงแห่งวังหลัง ที่ทรงทองคำเลอค่านี้
พวกเขาล้วนเจิดโฉมคู่วัยเหมาะสมกัน

นางเงยหน้าตามพระกระแสรับสั่ง สองสายตาสบประสาน หัวใจในอก
เต้นถี่ระรัว ห่างไกลกันเพียงนี้ สายพระเนตรยังคมกริบ ละม้ายพญามังกร

⁸ ปักซีไป๋ลู่ ประมาณวันที่ 7 ถึง 9 เดือนกันยายน ที่ดวงอาทิตย์ทำมุม 165 องศา อากาศ
เริ่มเย็นลง บนใบไม้มีน้ำค้าง

⁹ หงเหมยกุ้ย คือ ดอกกุหลาบสีแดง

¹⁰ หวงซ่าง เป็นคำที่ใช้เรียกจักรพรรดิ

¹¹ หวงไฮ่ว เป็นคำที่ใช้เรียกพระอัครมเหสีในจักรพรรดิ หรือเรียกอีกอย่างว่าฮองเฮา

บนฉลองพระองค์สีเหลืองสด

เสียงขันทีประกาศราชโองการของโอรสสวรรค์ดังผ่านหู สตรีต่างเผ่า
เข้าใจใจความนั้นเพียงครั้ง แม้มารดามีเชื้อสายอันผสมสืบเนื่องจากราชวงศ์
ก่อนๆ ชาวจวนหยวนนิยมส่งองค์หญิงชั้นล่างมาอภิเษกสมรสกับผู้ดำรงตำแหน่ง
ชานหยูเพื่อแลกเปลี่ยนสันติภาพ ท่านอยู่สอนภาษากับมารยาทให้ไม่นานก็
ซิงลาจาก บิดาเฝ้าทุกข์ตรมต่อการสูญเสียภริยาและบุตรชายที่คาดหวัง กระทั่ง
ลืมคำนึงถึงบุตรสาวคนเดียวที่มี กาฝากโศกเลยมะคงสภาวะเก่า ท่านอายอม
เลี้ยงดูนางก็ถือว่ามิพระคุณแล้ว

จากบุตรสาวอดีตหัวหน้าเผ่าในฐานะบรรณาการสวามีภักดี นางได้รับ
พระเมตตาแต่งตั้งเป็นพระสนมชั้นหม่อมเหริน มีตำแหน่งเล็กๆ เจียบสงบและ
เป็นส่วนตัว แต่ป้ายชื่อไม่อาจปรากฏบนฉัตรร่วมกับนางในคนอื่น จนกว่าจะ
ได้รับการอบรมให้ครบถ้วนเสียก่อน เด็กสาวพลัดถิ่นจึงมีเวลาปรับตัวเพื่อ
ให้พร้อมถวายการปรนนิบัติ

เมื่อป้ายโฉมงามที่ครองตำแหน่งเล็กๆ บนฉัตรได้รับเลือกครั้งแรก
จักรพรรดิก็เสด็จมาเยือนในยามชวิ¹² หลังส่งขบวนขันทีมาประกาศเตือนให้
นางเตรียมตัว หม่อมเหรินจากนอกด่านผู้พิลาสล้ำจึงถูกขัดลี้จวีวรรณ พาให้ผู้
พบพานต่างทอดถอนใจ เห็นทีว่านางคงสืบเชื้อสายหวังเฉียง¹³ ที่ฮั่นหยวนตี้
ส่งตัวให้ฮั่นเซี่ย และพิทักษ์สันติสุขที่ชายแดนนับหกสิบปี

¹² เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 19.00 น. - 20.59 น. ว่า ยามชวิ

¹³ หรือที่รู้จักกันในนาม 'หวังเจาจวิน' เป็นหนึ่งในสี่สาวงามของจีน ฉายาคือ 'ปักซีตกนา'
หมายถึง กระทั่งนกก็หลงมองความงามจนลืมบินและตกจากฟ้า หวังเฉียงเป็นนางใน
ราชสำนักฮั่นที่ฮั่นหยวนตี้ที่ส่งไปอภิเษกสมรสกับหัวหน้าเผ่าซ่งหวู่ ตลอดช่วงเวลาที่อยู่
ในวัง นางไม่เคยถวายตัวรับใช้เลยสักครั้งเดียว เนื่องจากภพวาตงามไม่เท่าตัวจริง จึง
ไม่เป็นที่สนพระทัย แต่เมื่อได้เข้าเฝ้าฮั่นหยวนตี้ในห้องพระโอรส ทุกคนถึงกับตกตะลึง และ
ฮั่นหยวนตี้ก็อดเสียดยหญิงงามไม่ได้

บุรุษรูปงามกับโคมสะคราญประกองกันเข้าห้องหับมิดชิด ดังภาพวาดที่ชวนให้ผู้คนเคลิบเคลิ้ม ยามลับสายตาเข้ารับใช้ในตำหนักและกงก่งส่วนพระองค์ เจ้าแคว้นจันทนาจะไปทอดกายเคียงกันบนตั่งนอน พระวรกายหวนช่วงล้ำค่าและต้องห้าม ทว่าไม่ทรงถือโทษที่ระหว่างร่วมอภิรมย์นางอาจหาญล่วงเกินไปเสียหลายครั้ง

ด้วยรสเสน่ห์หาหวานชานจริงใจ ล่อหลอกให้ตรุณีน้อยหลงใหลราวกับแมลงภู่มัวเมาโถมธุรส จากเด็กสาวไร้เดียงสาที่ขึ้นมาเป็นหญิงงามร้านราคา ยิ่งเป็นที่โปรดปราน นางก็ยิ่งตกเป็นเป้าริยาชิงชัง ทุกครั้งที่โดนพระชายาตำแหน่งสูงกว่าหาเรื่องกลั่นแกล้ง จักรพรรดิจะพระราชทานขบวนข้าวของปลอบขวัญ มูลค่าขึ้นอยู่กับความร้ายแรงบนเรือนร่างที่เลอโฉม จนพระมารดาแห่งแผ่นดินผู้สวมมงกุฎหงส์ยังหยุดไถ่ตรงตรง ก่อนกระเทปกระเทียบนางลักประโยค

เพียงพริบตาหนึ่ง จากหม่อมไกรสรก็ไต่ทะยานสู่เสียนเพย นางได้รับพระราชทานนามที่โอรสสวรรค์ทรงตั้งให้ว่า ‘ไปเฟิน’ มีความหมายสอดคล้องกับชื่อชาวเผ่า ดอกไม้งามย่อมหอมบริสุทธ์ จึงเป็นที่ตราตรึงพระหฤทัยชายผู้ยิ่งใหญ่ แต่เหตุไฉนเลยที่เด็กน้อยเช่นนางจะล่วงรู้นัยแอบแฝง!

วังหลวงเป็นอุทยานดอกไม้ที่ไม่อาจปล่อยใจให้เฟิดเฟิน ทุกชอกมุมร่มรำพิษมาดร้ายถึงชาติ แม้ตั้งมั่นระมัดระวังและหมั่นฝนลับใบพริบ ทั้งยังพยายามเพิ่มพูนความโปรดปรานเพื่อรักษาตัวให้พ้นภัยที่มุ่มมั่นหาทางเล่นงานแต่นางก็ยังมิวายผิดพลั้ง

ต่อหน้าการไต่สวนคดีปลิดชีพพระสนมชั้นจิวฉิน¹⁴ ที่กำลังตั้งครมรั่มังกร เขาเข้าร่วมด้วยสี่พระพักตร์เฉยชา ช่างไร้ใจไร้อาลัย นางจึงทราบความจริงว่า ทั้งหมดนี้เป็นเวทีมหรศพที่ทุกคนเตรียมบทร้องรำ จังหวะจะโคนล้วนปราศจากจุดบกพร่อง

¹⁴ จิวฉิน คือ เจ้าพระสนมเอก นับเป็นชั้นสอง มีทั้งหมดเก้าตำแหน่ง ตำแหน่งละหนึ่งคน

เป็นนางที่วิ่งทะเล่อทะล่าเอง เป็นนางที่หลงยินดีคว่ำรูปคัน แล้วหลอกใจว่าเป็นทองคำถ่วงน้ำพระทัยสามี แต่คราวควันในอุ้งมือสูญสลาย ก็ประหนึ่งบรรลुพระธรรมเทศนา และถูกส่งตัวไปจองจำที่ตำหนักท้ายวังพร้อมนางกำนัลคนสนิทตลอดชีพ

ลำพังตกทุกข์ได้ยากคงไม่เป็นที่พึงพระทัย เทพชะตาจึงบันดาลให้หอบอุ้มเชื้อสายมังกรมาสู่สถานที่แห่งนี้ด้วย จำหนักเย็นย่อมเยือกเย็นสมชื่อ อาหารเครื่องนุ่งห่ม ยา และเครื่องใช้สอยล้วนขาดแคลน ถ้าวางกายที่หมดค่าสำคัญนี้มิได้เติบโตใหญ่จากท้องทุ่งทรหด มีหรือนางจะแบกกรรมจวนครบกกำหนดคลอດไหว

ชีวิตตามมีตามเกิด หลังสิ้นวาลาลำบากยิ่งกว่าออกเรือนเลี้ยงสัตว์นอกกำแพงหมื่นลี้ อย่างน้อยข้างนอกนั้นนางก็ยังมีอิสระจะโยยบินใช้หรือไม!

ทุกคำคืนยามสิ้นแสงตะวันสอง นางมักแว่วเสียงกริธร้องของสตรีอื่นที่โดนกักขัง ทำให้กำลังใจถดถอย สักวันตนเองคงกลายเป็นหนึ่งในนั้น ยิ่งกลุ้มกังวล ความโศกเศร้าก็ยิ่งบังเกิด

นางโหยหาทุ่งหญ้า คิดถึงการเปลี่ยนทำเลตามฝูงม้าป่า ทั้งยังปรารถนาแหงนหน้ามองเงาปีกพญาอินทรีร่อนเวหา การหวนคะนึงหาบ้านเกิด รังแต่จะพาให้ยากสงบใจ แม้แต่ห้วงฝันที่นอนทรนทราย กลับพบว่าเขาออกคำสั่งชั้นที่และนางในให้พ้นจากการจิตวิญญาณของนางไว้ตรงนี้

ถ้าไม่ต้องการลงเอยเช่นเจียชิวเยวี่ยน¹⁵ แม้ตายทั้งกลม แต่มิวายถูกใช้เป็นโคลนสาดใส่ผู้อื่น นางก็ต้องอาศัยในที่แห่งนี้อย่างเจียบเจียบ อำพรางกรรมมังกรให้ดี ในเมื่อหวังหวังโหว่และมุกุ่ยเพย¹⁶ ช่างทรงคุณธรรมปานไหน!

แต่ผู้ที่ประเสริฐกว่าพวกนางกลับเป็นสวามีผู้ยืนยงหมื่นปี หมื่นปีหมื่นๆ ปี...

¹⁵ เจียชิวเยวี่ยน คือ พระสนมเอกผู้จงตามวิจิตร สกุลเจีย ลำดับที่หกในเก้าพระสนมเอก

¹⁶ มุกุ่ยเพย คือ พระชายาผู้สูงศักดิ์ล้ำค่า มีศักดิ์สูงเป็นลำดับที่หนึ่งในสี่พระชายา สกุลมู่

เจียงหลงหวังดีแห่งแคว้นจิ้น!

เกิดมาได้ฟ้ากว้างใหญ่ ถึงจะมีรูปโฉมเป็นทรัพย์ล้ำหน้าทุกผู้ งามนัก...

งามจนปลาจมนกร่วง จันทร์หลบ หรือดอกไม้เอย¹⁷ พวกนางก็ล้วนแต่อาภัพ!

ความทรงจำกับอารมณ์ขมขื่นที่ผุดทะลัก พาน้ำตาร้อนๆ คลอรั้นรักหรือ... แค้นหรือ... จำแนกได้ยากเย็น แท้จริงเจ้าของกายเนื้อประสบเส้นทางชีวิตสาหัสกว่ายายอ้วนด้อย่างเธอ สตรีที่ปราศจากพลังกำหนดทิศทางความปรารถนาส่วนตน เลี้ยวผันหรือจะสำคัญกว่าหน้าที่ในสังคมที่เชิดชูบุรุษ

หญิงสาวลดสายตามองศีรษะน้อยๆ ที่ซุกทรวงอก พอหยุดร้องไห้อาละวาด ใบหน้าของพวกเขาก็เหมือนกันราวกับสองกระจก จังหวะเคลื่อนไหวแขนขาอ่อนนุ่มพร้อมเพรียง ชวนเอ็นดูจนใจอ่อนเหลว ควรหรือที่เด็กๆ จะประสบเคราะห์ที่กำพัวเช่นเดียวกับเธอและพระชายาผู้ดังตาม

ประหนึ่งเวลาที่ดำเนินอยู่ค่อยๆ ชะงักหยุด เด็กสาวที่นั่งคุกเข่าอยู่ข้างเตียงก็แข็งค้างในท่าชะงักหน้าดูนายสาวกับพระโอรสยامดูตื้นน้ำนม ทารกอีกคนกำลังลืมตาแป้วจ้องคุเผดของเขา ด้วยแสงสังหรณ์ละม้ายเสียงสะกิดเรียก ผกาจึงเงยหน้ามองทางปลายเท้า

ที่นั่นปรากฏร่างเลื่อนรางของโคมละคราม ซึ่งป็นเจ้าของเรื่องราวรันทตหนึ่งชาติที่ร่วมรับรู้เมื่อสักครู่ ข้างกายนางผู้สวมชุดขาวเผ่าสีขาวคือร่างสูงใหญ่ในชุดคลุมยาว เขาเปล่งรัศมีผ่องกระจ่างแตกต่างจากดวงวิญญาณอื่น

ผกาเพ่งตระหนก ตั้งแต่ลืมตาขึ้นมาในร่างพระชยานอกด่าน บรรดาผู้คนก็เห็นรายล้อมหนาแน่นล้วนเป็นวิญญาณ สถานการณ์คล้ายกันนี้ ใช่ว่าไม่เคยเกิดขึ้น แต่นั่นเธออยู่ในร่างตัวเอง ไม่ใช่ร่างคนอื่น!

¹⁷ มัจฉาจมนารี คือ ฉายาของไซซี ปักษีตกนาคคือฉายาของหวังเจาจิวน จันทร์หลบโฉมสุดาคือฉายาของเตียวเสี้ยน มวลผลกละอายนางคือฉายาของหยางก๊วยเพย พวกนางคือสี่สุดยอดสาวงามของจิ้น

หญิงสาวหวาดผวามองในใจ พวกเขากำลังมาทวงรางวัลหรือเปล่า... สุดท้ายเธอก็ถูกรถชนตายจริงๆ แล้วใช่ไหม!

‘ไม่ต้องกลัว ข้าไม่ได้ต้องการทำร้ายเจ้า ข้าเพียงต้องการต่อว่าสนาแก่เออร์จือ¹⁸ ทั้งสอง แม้วินญาณจะดับสลายแลกเปลี่ยน...’

อดีตหญิงงามเป็นหนึ่งในวังหลวงแย้มยิ้มอ่อนหวาน ทว่าทำให้เธอชนหัวลูกชาน

‘เจ้าคงรู้ช่วงชีวิตที่ผ่านมาของข้า แต่ไม่รู้เหตุผลที่เจ้ามาอยู่ในร่างข้า โดยข้าหลุดลอยเป็นวิญญาณเร่ร่อน นั่นเพราะเจ้ากับข้าสองเราต่างเป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน ทว่าดำรงต่างภพต่างมิติ สถานที่นี้หาใช่โลกอดีตที่เรียกว่าประวัติศาสตร์ของเจ้า เช่นเดียวกับสถานที่ที่เจ้าจากมาหาใช่อนาคตของโลกใบนี้ มันอาจยากแก่การเข้าใจ แต่พรสวรรค์เปิดมุมมองพิสดารแก่เจ้าแล้ว ข้าพูดถูกหรือไม่’

หญิงสาวอึ้งงัน ไม่กล้าปฏิเสธหรือยอมรับ เธอพอรู้ว่ามียังหลายอย่างที่ยังแฝงพิศมัยซ่อนเร้น วิทยาศาสตร์ก็มีทฤษฎีมิติทับซ้อน ใ้หาไม่มีทางเป็นไปได้ แต่ให้เผชิญหน้ากับความจริงที่ละจากโลกใบเก่ามาสู่โลกใบใหม่ หรือเป็นมิติคู่ขนาน เป็นภาพพิศวงบนแกนมิติที่สี่ หรือจะเรียกอะไรก็ได้แต่ได้ใจล่ะ!

มันไม่ใช่แค่หมอวินิจจย์ว่าเป็นหวัด รับประทานกิน แล้วตื่นมาเธอก็หายสักหน่อย!

‘อาจเป็นบารมีแข็งแกร่งของเออร์จือชักนำเจ้าจากที่นั่น ข้าคงเป็นหนี้¹⁹ ที่รับบุญจากการหนุนนำพวกเขา เจ้ารู้แล้วว่าข้าโดนลงทัณฑ์เช่นไร อ่อนแอและไร้ราสนาดังนี้ จะเก็บซ่อนพวกเขาจากหุบผาคนได้นานเท่าใด หากโดนล่วงรู้ จะไม่มีผู้ใดรอดชีวิตจากสถานที่นี้ กระทั่งโอรสมังกรทั้งสองพระองค์ แต่เจ้าทำได้!’

¹⁸ เออร์จือ แปลว่า ลูกชาย

¹⁹ เหนียง แปลว่า แม่

ข้ารู้... เจ้าช่วยเหลือพวกเขาได้'

ผกาทำหน้าอึดอัด เมื่อพระชายาจ้องเขม็งอย่างคาดหวัง

'พรสวรรค์ของเจ้าจะกลับดำเป็นขาว กลับขาวเป็นดำอย่างที่ข้าไม่อาจกระทำ เชื่อสายมังกรคู่นี้ หากมีเจ้าเกื้อหนุน ย่อมสามารถเติบโตเป็นใหญ่เหนือผู้คนดังสรรพคุณลิขิต...'

สายตาหญิงงามเบนไปหาบุตรชายฝาแฝดผู้เป็นเลือดเนื้อเชื้อไข เธออาจไม่ซาบซึ้งความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูก แต่กลิ่นอารมณ์ของพระชายากำลังครอบงำให้ดวงหนกกลางอก ลำคอตื้ตันคล้ายโดนบีบอัด ผกากลืนน้ำตาด้วยแพ้ทางกระแสบอเล้งรักที่แผ่ซ่านคลุมใจ

'เออร์รือเอ่ย... บุญและวาสนาเหนียงนี้มีติดตัวน้อยนัก ไม่อาจอุ้มชูเจ้าให้ยิ่งใหญ่เหนือใครเขา แต่เหนียงเสียสละทุกสิ่งที่มีได้เพื่อพวกเจ้า เหนียงจะไปเวียนวายตายเกิดในภพผู้มีพระคุณ นางจะได้เวียนวายตายเกิดในภพของเหนียง นับจากนี้พวกเจ้าสองคนจงดูแลกันและกันให้ดี'

หลังสั่งเสียบุตรน้อยที่ยังไม่รู้ความ พระชายาก็เคลื่อนสายตามาหากายเนื้อ แต่วิญญาณภายในเป็นสตรีจากโลกต่างใบ

'ข้าตำหนัหลังชื่อชื่อแห่งหรวนตี²⁰ ต้องรบกวนเจ้า ขอฝากฝังเออร์รือจื้อทั้งสองให้อุ้มชูได้หรือไม่ บุญคุณนี้ข้าจะชดใช้ให้ภายหลัง'

ผกาบอกไม่ถูกว่าทำไมถึงพร้อมใจรับภาระเอาง่ายๆ ทั้งยังต้องการช่วยเหลือพระชายาผู้นี้ให้สมหวัง คล้ายหัวใจเชื่อถือนักกล่าวโดยไร้ข้อกังขา บางทีเธอคงพ่ายแพ้วลั้งมุ่มมั่นแรงกล้าของสาวสวยที่ทุกจริตมจนอกไหม้ขมเข้าแล้ว

'ข้าเหลือเวลาไม่มาก โปรดรับปากให้ข้าจากไปอย่างไร้ห่วงด้วยเถิด ลำพังที่ท่านผู้นี้ยอมให้ข้าได้เจรจากับเจ้า ก็ถือว่าท่านเมตตามากแล้ว'

หญิงสาวมองร่างสีขาวยืดจ้ำที่ยืนเคียงข้างวิญญาณพระชายา ก่อนจะ

²⁰ หรวนตี คือ ชื่อเผ่า

ผวกศิริชะรับ

“ฉันจะช่วยตนเองค่ะ อย่างไรก็ตามฉันก็ไม่มีอะไรผูกพันกับโลกโน้น จะที่นั่นหรือที่นั่น ฉันคิดว่ามันคงไม่แตกต่างหรอกมั้ง...”

ทางเสียงผวกสั่นไหว บ่งบอกว่าสลดความล้มเหลวไม่พ้น แต่กลับชัดเจนและหนักแน่นพอให้น่าหลั่นซื่อซื่อหมุนกายไปค้อมตัวแกว่งเงาขาวจ้ำ แล้วบอกอีกฝ่ายอย่างนบเนียน

‘เซี่ยป้ออันต้าเหริน²¹ เจ้าคะ เสี่ยวเหริน²² พร้อมแล้วเจ้าคะ’

แต่ก่อนเขาจะพานางไปยังต่างโลก วิญญาณสาวงามก็เข้ามามองหน้าบุตรชายทั้งคู่ให้ชัด จากนั้นก็รำลากับนางก้านลคนสนิท

‘หากรู้ความจริงแล้ว อย่าถือโทษโกรธเสี่ยวซือว่าทอดทิ้งเลยนะอาว์ เราสามาร่วมกันเพียงเท่านี้ เจ้าเสียใจ ข้าก็เสียใจ...’

หญิงสาวเผยปากคางพลางหยีตาหลบ เมื่อสองร่างพร้อมกับกลุ่มผีเลื่อนหายไปใวแสงส่องวาว พอลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง ห้วงเวลาที่หยุดนิ่งชั่วขณะก็กลับมาเคลื่อนไหว สัมผัสจากทารกน้อยที่ดูดนมหวนคืน คบคู่กับเสียงไถ่ถามอาการของเด็กสาว

ผวกเจียบงัน เนื่องจากบรรดาร่างต่างภพที่ทยอยปรากฏใหม่ เป็นฝักรุ่นที่เธอระลึกจากความจำได้ว่าเห็นตอนตื่นมาในร่างของพระชายา แล้วใบหน้าแต่ละตนก็บ่งบอกคำพายุวนวายที่ใกล้พัดถล่มชีวิตนับจากนี้ นอกจากแรงฟื้นฟูร่างกายและปรับตัวเข้ากับโลกใหม่ เธอต้องเตรียมรับบรรดาแขกที่ไม่มีใครมองเห็นด้วยสินะ!

อาชีพลือสารเคยง่ายเสียที่ไหน!

²¹ เซี่ยป้ออันต้าเหริน คือ ใต้เท้ามพุทธชา

²² เสี่ยวเหริน แปลว่า ข้าน้อย

สาม ชายกีฬ ขวากีฬ

จากความทรงจำของนำหลันซือซือที่อาศัยอยู่ในโลกใบนี้ ไม่เพียง
รับรู้สาเหตุพระชายาชาวนอกด่านที่ตกทุกข์เพราะกลการเมืองหลังบ้านจักรพรรดิ
ผกยังอาศัยแยกแยะฐานะบรรดาผู้ที่พุ่งความสนใจมาที่ทารกฝาแฝดได้ ที่แท้
แต่งกายแนวนี้คือเหล่าชั้นที่... กงกง นางกำนัลสูงวัย... ภูฏ และนางกำนัล
น้อย... กงปู้ของวังหลวง

คนอื่นเจอเรื่องเกินเชื่ออาจทำใจยอมรับไม่ถนัด แต่ผกกลับเป็นตรงข้าม
ยิ่งอยู่ในร่างนี้นานเท่าไร รวากับตัวตนผู้หญิงสองคนค่อยๆ ผสานด้วยกัน
อารมณ์ที่นำหลันซือซือชอบปลดปล่อยสุดโต่งก็ถูกเหตุผลเธอถ่วงรั้งไว้เหลือ
ครึ่งหนึ่ง หมายความว่านับจากนี้ ผก รื่นรจนา... จะไม่มีตัวตนอีกแล้ว

มีแค่ตำนานนำหลันซือซือที่สมอบรรจุเรื่องราวต่างมิติ!

ซีรันดูแลนายสาวกับพระโอรสฝาแฝดเสร็จแล้ว จึงทำความสะอาด
บริเวณที่ใช้ทำคลอด เด็กสาวชาวนอกด่านผู้นี้เดินสวนทะเลสุริยญาณกลุ่มนั้น
หลายหน พวกเขาไม่สะดุ้งสะเทือน คล้ายคุ้นเคยกับวิถีไร้ตัวตนในสายตา
คนเป็น

นำหลันซือซือไม่ยอมมองผิวให้ผิสะกิดใจถึงพรสวรรค์พิเศษ เพราะยัง

ไม่พร้อมทั้งสภาพร่างกายและจิตใจ นางจึงเหลือบดกลุ่มวิญญานเป็น
ครึ่งคราว ส่วนบรรดาผีก็จืดจางหายแผดอย่างอดทนอยู่ที่เดิม

พอซีรันปูผ้าหน้าเตียงเจ้านายแล้ว เด็กสาวก็ล้มตัวลงนอน ส่วนสอง
ทหารกลายเล็ดมั่งกรก็หลับปุยร่วมเตียงกับมารดา ตอนแรกคนหนึ่งอยู่ใน
เปลไกวที่เตรียมก่อนกำหนดคลอดสี่เดือน ไม่คาดว่าครรภ์นี้จะให้กำเนิดฝาแฝด
อีกคนหนึ่งเลยได้นอนอยู่ในตะกร้าสานรองผ้าอุ่นแก้ขัด แต่ทหารสองคนไม่
ยอมแยกจากกัน ร่วมใจกันร้องไห้โยเย จนซีรันต้องอุ้มคนหนึ่งจากเปลมา
นอนเปียดในตะกร้าซึ่งมีขนาดใหญ่กว่า พวกเขาจึงสงบเสงี่ยม

หลังดับไฟตะเกียง ทั้งห้องก็มืดสลัว ยกเว้นกลุ่มวิญญานที่ส่องแสงเรือง
รอบรูปเนรมิต แต่ด้วยจำนวนหลายตนจึงสว่างพอควร เด็กสาวรับใช้นอนหลับ
ไปแล้ว เช่นเดียวกับสองแฝดแรกเกิด นำหลันซื้อชื้ออยากกลับตามพวกเขา
แทบแย แต่ต้องทนทรมานตาข้างแข็ง ด้วยมีผีหนึ่งฝูงจ้องเขม็ง ทำเอานาง
หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง ยังดีที่มีม่านบังบางๆ กางกันจากพวกเขา หญิงสาวถึงกล้า
ลืมนตาในความมืดดูท่าที่ เนื่องจากไม่รู้เจตนาในการมาว่าดีหรือร้ายต่อเด็กๆ
ที่เพิ่งรับฝากจากมารดาตัวจริง

คนบนเตียงกับผีจ้องคุมเชิงผ่านม่านมุ้ง ไม่รู้ก็ยามล่วงผ่าน วิญญาน
ยังปักหลักแน่นอยู่ที่เคยจนหญิงสาวสับสน ทว่าเป็นรูปพลังงานย่อมได้
เปรียบกว่า พวกเขาปราศจากกายเนื้อให้เมื่อยขบ เจ็บปวด หรือหลับตานอน
นำหลันซื้อชื้อจึงซักลืมตั้งป้อมเจตนาบรรดาผีแล้ว นางแคะหว้งให้ห้องนี้ไม่ใช่
สถานที่ลึกลับโดยปกติของพวกเขาก็เพียงพอ

สาวงามหลับตา จากนั้นความอ่อนเพลียผสมความอ่อนแอก็พาให้
สลบไสลยาว มารู้อีกตัวตื่นช่วงสายของอีกวันเพราะเสียงร้องไห้ของเด็กๆ
นำหลันซื้อชื้อไม่ทันขยับกายหรือพลิกหน้าหาดันเสียง ซีรันก็ร้องขออนุญาต
พับม่านโปร่งขึ้น แล้วช่วยมารดามือใหม่ให้นมบุตรชาย

พอเด็กน้อยอยู่ในอ้อมแขนก็เผยเสียงหนึ่งขงโองการฟ้า นางถึงเข้าใจ
เหตุผลที่นำหลันซื้อชื้อกล่าวให้ฟังเมื่อคืนว่าวาสนาคู่ฝาแฝดสูงส่งนัก!

หญิงสาวเริ่มไม่มั่นใจว่าจะเป็นนางวาพาทั้งคู่ส่งถึงฝั่งโดยปลอดภัยไปหวังหลังอัดแน่นด้วยคลื่นลมรุนแรง ทั้งยังมีแ่งหินแหลมคม นำหลันซื่อซื่อ ยกยิ้ม ยามเหยี่ยวเหี่ยวผิวนุ่มแล้ว มือน้อยๆ ก็ปัดไล้โต้ตอบ ก่อนดวงตาสีน้ำตาลอ่อนไล่ตามเชื้อสายขาวเผ่าจะสะดุดเศษผ้าผูกรอบข้อมือทารกที่กำลังดิ้นด่ำกับเต้านม นางจึงเอ่ยปากถามคนสนิท

“อาร์น ผูกข้อมือนี้อะไรหรือ”

“ทุลเหยิงเหยิง หวังจือเป็นมังกรแฝด หม่อมฉันเกรงจดจำไม่ได้ว่าหวังจือองค์ไหนประสูติก่อน จึงผูกผ้าช่วยแยกแยะเพคะ”

“แล้วข้อมือนี้นี้เป็นตำหวังจือหรือเสี่ยวหวังจือกันล่ะ”

“ตำหวังจือเพคะ”

นางหันมายิ้มชมเชยเด็กสาว สมกับที่นำหลันซื่อซื่อไว้ใจให้ใกล้ชิดจริงๆ

“อาร์นรอบคอบมาก ชำนิ่ไม่ออกเลยว่าถ้าไร้เจ้าจะเป็นอย่างไร จากนั้นก็ขอฝากเนื้อฝากตัว ลำบากอาร์นอีกแล้วนะ”

“อย่าตรัสเช่นนั้นเลยเพคะ เป็นบุญของหม่อมฉันที่ได้ติดตามเหยิง-เหยิงมากกว่าเพคะ”

นำหลันซื่อซื่อหยุดคิดชั่วครู่ ค่อยชวนสวายน้อยคุยต่อ “ตอนนั้นข้าไม่มีตำแหน่งแล้ว เรากลับมาเรียกกันเหมือนเดิมดีไหม อาร์น”

“เอ่อ... เหยิงเหยิง...”

นายสาวสายหน้าก่อนจะบีบบังคับด้วยสายตา จนอีกฝ่ายค่อยๆ อึกอักเรียกฉายาเก่าของนำหลันซื่อซื่อ

“เสี่ยวซื่อ...”

เพราะร่างนี้มีเชื้อสายขาวอันผสมผสาน รูปร่างจึงอ่อนแอ้นกว่าหญิงขาวเผ่าแท้ๆ อย่างซีรัน แม้แกว่ยกว่าสาวใช้สามปี แต่ซีรันก็ตัวสูงเหมือนเป็นพี่สาวนำหลันซื่อซื่อ

ชาติกำเนิดของสวายน้อยคนสนิทไม่ได้ด้อยกว่ากันมากนัก ซีรันเป็นบุตรคนเล็กของนักรบเลื่องชื่อประจำเผ่าหรวนตี้ นางสืบทอดวรยุทธ์ชั้นคุ้มครอง

คนได้จากบิดาและพี่ชาย ขณะที่นำหั่นซื้อซื้อทำเป็นแคเลนชนขี่ม้าล่ำส่วไป
วันๆ เหตุผลที่อาร์นติดตามเลี้ยวซื้อนั้นสืบเนื่องเพราะตำโหมเหียนซานหญ บิดา
ของนำหั่นซื้อซื้อเคยร้องขอบิดาของชีรัน

ยามหัวหน้าเผ่าหรวนตีคนเกาลีนบุญ ทอดทิ้งบุตรสาวอยู่ลำพังกับ
ครอบครัวท่านอา ความสะดวงสบายที่เคยได้รับก็อาลาพร้อมร่เมงของบิดา
แต่ชีรันยังติดตามพิทักษ์ดุจดเดิม นางคอยเป็นสหายปลอบใจ เป็นองครักษ์ไล่
ผู้หมายรังแก และยอมจากบ้านเกิดมากับนำหั่นซื้อซื้อ

ชาตินี้นางจะละทิ้งหรือลงมือทำร้ายใครยอมไม่รู้สึกลผิด ถ้าผู้นั้นมิใช่
ชีรัน!

หญิงสาวรับรู้ถึงความผูกพันที่ยังรากลึก ผ่านการร่วมทุกข์สุขของ
สองนายบ่าวดี ชีรันเป็นคนหนึ่งที่นำหั่นซื้อซื้อห่วงอาลัยไม่แพ้บุตรชายทั้งสอง

พอทารกฝาแฝดอ้มหนักก็ตาปรือจะนอนต่อท่าเดียว เลี้ยงง่ายกินง่าย
เช่นนี้ถือเป็นที่ดีจนลัดรู้สถานการณ์ลำบากของมารดา ชีรันประคองนายสาว
ลุกขึ้นนั่ง ก่อนช่วยผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ แล้วจับนอนห่มผ้ามิดชิด เพราะ
ขาดแคลนข้าวของจากโทษกับบริเวณตลอดชีวิต นางจึงได้ลองอยู่ไฟหลังคลอด
แบบอนาถา

อาหารที่ต้องกินล้วนเย็นชืดไร้รสชาติ ทว่าให้ประทังท้องและมีน้ำนม
เลี้ยงบุตร นำหั่นซื้อซื้อจำทนกระเดือกสารอาหารบำรุงร่างกาย ท่ามกลาง
น้ำตารินคลอของชีรัน

เมื่อรู้ถึงการมองของเด็กสาว นางที่เพิ่งนึกออกจึงรามือจากถาด
อาหารซึ่งพร่องหายเกินกึ่งหนึ่ง แล้วยกชายผ้าขึ้นซับมุมปาก

“ข้าอ้มแล้ว อาร์นเก็บถาดไปเถิด”

ตำหนักเย็นหรือจะสมบูรณ์พูนสุขเหมือนอยู่ตำหนักไปฮวา²³ คราว
ครั้งดำรงตำแหน่งไปเฟินเสียนเพย พระชายาผู้พร้อมด้วยคุณธรรมและปัญญา

²³ ไปฮวา แปลว่า ดอกไม้ขาว

มาคิดตอนนี้ สามีจิกกัดนิสัยนางเก่งกว่าสตรีแท้ๆ เสียอีก

“เหนียงเหนียง...”

ชีรันทวางได้เพียงนั้นแล้วก็ต้องปรับเปลี่ยนคำเรียกขาน เมื่อได้รับสายตาสี
จ้องตำหนิจากบนเตียง

“เอ้อ... เสี่ยวซือ ท่านเพิ่งให้กำเนิดหวังจื่อ ก็นึกให้มากกว่านี้เถิด อารัน
ปันส่วนไว้แล้ว ไม่ต้องห่วง...”

เด็กดีผู้นี้หลอกเจ้านายได้หน้าขึ้นนอกตรม!

หญิงสาวยกมือหยุดคำพูดของอีกฝ่าย

“อารัน... นิสัยเจ้า ข้าก็รู้แจ้งเช่นเจ้า เรื่องแอบปันส่วน แม้แต่คิด
เกรงว่ายังไม่กล้าคิด ข้าอึ้งแล้ว อารันก็กินให้อิ่ม จงรู้จักซาตั่วเพื่อข้าสักหน่อย
เกิดอารันเป็นอะไรไป เสี่ยวซือคนนี้จะทำเช่นไร”

สาวน้อยน้ำตาพร่ำพริน กล่าวเสียงเครือ

“เป็นอารันไร้ความสามารถ ท่านจึงทุกข์สาหัสเช่นนี้ หากอารัน...”

“อย่าเสียเวลาโทษตัวเองเลย เปลา่ประโยชน์ มีอยู่อยู่กับปัจจุบันแล้วมุ่ง
ไปข้างหน้าด้วยกันดีไหม”

นำหลันซือซือชิงขัดก่อนเบนสายตาไปที่หน้าต่าง ร่องไม้แตกบิ่น เปิด
ให้เห็นสวนแห่งแล้ว ถ้าพื้นฟูร่างกายนี้ได้แข็งแรง นางคงไม่มีเวลานอนว่างงาน
อีก

“จะ...เจ้าค่ะ”

เด็กสาวปาดเช็ดน้ำตาก่อนยกถาดอาหารออกไป ชีรันเงยบหายไ
พักหนึ่งแล้วกลับมาพร้อมถ้วยยาบำรุง นอกจากนั่งกินกับข้าวที่เหลือ นางคง
เสียเวลาต้มสมุนไพรด้วย นำหลันซือซือชมวดคิ้วโก่ง เมื่อจู่โจมสัมผัสกลิ่น
หอมเขียวเข้าก็ทำหน้าเบ้ แต่ก็ยินยอมกลืนใจดื่มจนหมด

“ยายยังเหลืออีกเยอะไหม”

ชีรันชะงักด้วยสีหน้าอึดอัด ก่อนบอกเสียงเบาอย่างลั่นหวัง

“เทียบนี่คือเทียบสุดท้ายแล้วเจ้าค่ะ”

หญิงสาวบนเตียงถอนหายใจ แปลว่าสมบัติเก่าที่นำหลันท้อซื้อซื้อเก็บไว้ก็หมดด้วย ที่ผ่านมาสองนายบ่าวปลดของมีค่าติดตัวไปจำนำ มอบเป็นสินใต้โต๊ะยามเฝ้าประตูที่มีมือเติบไม่น้อย ชีรนจึงสามารถหลบเข้าออกอย่างเปิดเผยได้ในบางโอกาส โชคดีอีกอย่าง... ท้ายวังไม่เป็นจุดสนใจ ละแวกนี้คล้ายแดนสนเียนที่ทุกคนงดกรายใกล้ ฝ่ายส่งเสียงยังมาบ้างไม่มาบ้าง รวกับรอบเดือนวัยแรกสาว ข้าวของยิ่งแล้วใหญ่ มีแค่น้อยนิดกับน้อยมาก

นำหลันท้อซื้อทอดกายลงนอน อยากยกมือก่ายหน้าผาก อะไรๆ ก็ลำบากเป็นทิวคณเวลาหมดเงิน ตรรกะนี้ทันสมัยทุกภพทุกโลก โอ้ย! ไหนจะ... ร่างกายหลังคลอดที่ทำอะไรก็เจ็บแสบ ทำไมนางไม่ได้มาสบายๆ เหมือนนางเอกนิยายที่เคยอ่านบ้าง

ตอบ! สวรรค์ตอบ!

อยู่ไฟก็ต้องปิดประตูหน้าต่างมิดชิด นางจะหายใจไม่ออกตายอยู่แล้ว!

หรือเพราะคนไม่สวยมาเข้าร่างคนสวย จึงต้องจ่ายค่าทำศัลยกรรมทั้งตัวด้วยวิธีนี้!

สวรรค์... ลดราคาลงหน่อยได้ไหม!

ดกกลางคืนพวกผีๆ ก็มาอีก แต่เป็นกลุ่มใหม่ มีคันทันแค่สองตน ยืนเจียมเจียมอยู่หลังวิญญานสาวที่แต่งตัวเจิดฉาย นำหลันท้อซื้ออนมองจากในมุ้งจนผล็อยหลับไป พวกเขาก็ไม่กระดุกกระดิก พอเหตุการณ์ย่ำช้าติดต่อกันสามคืน หญิงสาวเลยคร้านเฝ้าวิเคราะห์พฤติกรรมบรรดาผีในวังลง วิญญานกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าผลัดกันยืนมองมารดากับทารกแฝด คล้ายมาเที่ยวสวนสัตว์และยืนส่องสัตว์สายพันธุ์แปลกใหม่ที่อยู่ในกรงทุกคำเคินอยากเฝ้าก็เฝ้าไป... นางขอเข้าฝันก่อนดีกว่า!

คิดแล้วนำหลันท้อซื้อก็หลับสบายใจ กระทั่งได้ยินเสียงเด็กร้องอ้อแอ้อยู่ข้างหู เมื่อฟังชัดเป็นเสียงหัวเราะเอิ๊กอ๊าก หญิงสาวก็สะดุ้งตื่น แล้วหันขวับไปหาทารกแฝดด้วยสัญชาตญาณห่วงระวังทันที เนื่องจากเกิดอะไรขึ้นกับ

พวกเขาไม่ได้เด็ดขาด นางจะคลอตมังกรแผดมาสดใช้สวรรค์กับนำหลันซือซือตัวจริงไหวได้อย่างไร!

แต่หาได้คาดคิดว่าจะหันมาปะไบหน้าชาวเรืองแสงของสตรีนางหนึ่ง ดวงตานำหลันซือซือขยายกว้างอย่างตกใจ เพราะเจอหน้าคนที่ไม่ใช่คนในระยะประชิด ครึ่งท่อนบนของสาวสวยคนนี้ทะลุผ่านมานางๆ เข้ามา อีกครึ่งท่อนล่างโผล่อยู่ข้างนอก เหตุผลที่ไม่ทันตั้งสตินี้ละ นางจึงหลุดอุทาน

“ฮะ!”

นิ้วสวมปลอกสวยงามที่ยื่นเหย้าทาร์กน้อยหยุดกึก นัยน์ตาผีสาวจ้องตอบคนเป็นอย่างเบิกกว้างเท่ากัน ทำให้นำหลันซือซือหันไปส่งยิ้มให้เด็กแผด

“หะ...หัวเราะอะไรเธอเออร์จื่อของเหินยง...”

ผีสาวแสนสวยย่นคิ้วก่อนจะเลื่อนตัวลอยเข้ามาใกล้ กระทั่งหน้าขาวใสแทบชนจมูกนาง นำหลันซือซือก็ยังรั้นทำนอง ทั้งที่รู้ว่าสายเกินไปแล้ว

“ว่าไงเออร์จื่อ มีอะไรเธอ”

นางกลืนใจ วาดมือทะลวงไบหน้านั้นไปเหย้านิ้วล้อทาร์ก ผีสาวที่ทำหน้านิ้วคิ้วขมวดยอมนถอยห่าง ก่อนจะเอียงคอมองกิริยาของนำหลันซือซือแล้วเสยเยิ้มชวนชวนหัวลูกมากเป็นพิเศษ รูปหน้าสวยงามแต่แรกเห็นเริ่มเปลี่ยนแปลง ถ้าขวัญไม่แข็งต่อเนืองมาจากโลกใบก่อน มีหวังหวัดร้องเสียสติกับสภาพหนองไหลทะลัก หนองอวบน้ำวนผลุบโผล่มาทักทายคนแน่นอน

แต่ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็อดสยดสยองไม่ไหว

‘เจ้า... เห็นข้า...’

น้ำเสียงลากเยิ่นจะจงหมายหัว ทว่านางยังฝืนปิดหูปิดตา บอกแล้วว่าคนยังไม่พร้อมรับจับพิเศษอะไรละ!

“โอ๊ยๆ แก้มนุ่มนุ่มน่าพิດจังเลย...”

นำหลันซือซือจิ้มนิ้วบนผิวอ่อน พังสายตาไปที่เด็ก ละข้ามภาพที่นำจินตนาการไปถึงกลิ่นตุๆ เองแล้ว

‘เจ้าเห็นข้า... ข้ารู้ว่าเจ้าเห็นข้า...’

ผีสาวขยับหน้าทุเรศทุรังเข้าบังระหว่างหน้าหลันซื่อซื่อกับแฝดคนพี่ นาง
เลยสบตาเข้าเต็มที สีหน้าคนเป็นค่อยๆ เผยความเหยเกเป็นอันว่าหมดข้ออ้าง
สิ้นข้อแก้ตัวกันละทีนี้!

‘เจ้าเห็นข้า! เจ้าเห็นข้า! เจ้าเห็นข้าจริงด้วย!’

ร่างโปร่งแสงคืนกลับสู่สภาพเจริญตาเจริญใจแล้วหลบหายไปจากม่าน
ก่อนจะพาให้น่าหลันซื่อซื่อชนหัวลูก ที่มีอีกหลายใบหน้าโผล่ทะลุมุ้งมามุง
รอบด้าน สีหน้าชายหญิงเหล่านั้นล้วนเรียงว่าปรีดา แต่น่าหลันซื่อซื่อกลับถอน
หายใจ ด้วยรู้ว่าผีพวกนี้คงตามต่อแย่งนางจนกว่าจะยอมรับความจริงกับ
พวกเขาทั้งคืนแน่

ดูแต่ละตนเถอะ จิกปากยี้มอย่างกับเห็นน่าหลันซื่อซื่อเป็นชุมทรัพย์
ล้ำค่า!